

Arrest

nr. 46 204 van 12 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DE COTTE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Kotte Saydan (district Jhelum) en de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U en uw jongste broer, Adil, zijn albino's. Deze laatste zit op internaat in Jhelum. Noch u, noch iemand uit uw familie is politiek actief. Einde 2005, u was op dat moment student in Mandi Bahawaldin (provincie Punjab), was u van school op weg naar huis toen u door drie mannen werd aangehouden. Ze beschuldigden u ervan omwille van uw huidskleur een christen te zijn en informatie over de Taliban te hebben doorspeeld aan Amerika en Engeland. Alhoewel deze personen niet zeiden wie ze waren vermoedde u dat het Taliban waren. Hoewel u ontkende, geloofden ze u niet en wilden ze u aanvallen. U begon daarop lawaai te maken, waarop mensen toesnelden om u te helpen en uw belagers afdropen. Omdat u vermoedde dat dit een eenmalig incident was, deed u geen aangifte bij de politie. Einde 2005 probeerde u een visum te krijgen om naar België te komen, u hebt hier immers een oom wonen en u had omwille van uw blanke huid problemen met het klimaat in Pakistan. Dit visum werd u echter geweigerd. De daaropvolgende jaren kende u geen problemen. In september 2009 werd u in

het dorp Mong lastiggevalen door drie mannen met baarden en tulbanden, een van hen herkende u als een van de mannen met wie u in 2005 problemen had ervaren. U maakte lawaai, waarop omstanders u te hulp schoten en uw belagers de vlucht namen. U legde klacht neer in het politiekantoor van Mandi Bahawaladin en de politie stelde een First Information Report (FIR) op. In oktober 2009 werd u weer door drie mannen aangehouden, twee onder hen herkende u van het incident in september 2009. Ze schoten in de lucht waarop mensen kwamen toesnellen en u de vlucht kon nemen. U ging vooreerst naar het 'Jamil Hotel' en diende vervolgens klacht in bij het politiekantoor. Er werd een 'FIR' opgesteld. De politie ging daarop naar datzelfde hotel want u had voor het plaatsvinden van het incident de drie mannen daar thee zien drinken. Het hotelpersoneel gaf te verstaan dat deze mannen niet van de stad waren, het zouden eerder Pathanen zijn. Hierna verliet u bijna nooit meer uw huis. Uw familie oordeelde dat u beter het land zou verlaten. In februari 2010 verliet u het land en kwam u via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Spanje naar België, waar u op 6 april 2010 aankwam. U werd tijdens een controle door de Belgische autoriteiten op 27 april 2010 opgepakt en naar het Centrum voor Illegalen te Vottem overgebracht, waar u op 1 juni 2010 asiel aanvraagde. Sinds uw verblijf hier hebt u nog contact met uw familie en zij stelt het goed. U stelt niet elders in Pakistan te kunnen verblijven daar uw belagers zich overal bevinden en u omwille van uw blanke huid niet in de warmte kunt verblijven.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo verklaart u het land te zijn ontvlucht uit angst voor uw belagers die u in de periode 2005-2009 driemaal hebben lastiggevalen. Bijkomend haalt u aan dat u problemen heeft omwille van uw blanke huid waardoor u de hitte in Pakistan niet kan verdragen. Er dient echter te worden opgemerkt dat er aan de door u aangehaalde problemen met uw belagers geen geloof kan worden gehecht. U bent immers reeds op **6 april 2010** in België toegekomen, doch hebt pas op **1 juni 2010**, dus meer dan maand later, asiel aangevraagd (CGVS p.3). U hiernaar gepeild verklaart u dat u hier met andere mensen had gepraat en dat zij ten overstaan van u de mogelijkheid van een procedure 9ter (medische procedure) hadden geopperd (CGVS p.3). U vervolgt met te stellen dat u dan op 27 april naar het CGVS wou komen om toch asiel aan te vragen, doch u dat u net die dag door de politie in Charleroi werd opgepakt (CGVS pp.3, 7). Dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde redenen geen verschoning bieden voor de laattijdigheid van uw asielaanvraag. Van iemand die uit vrees voor zijn leven of integriteit zijn land beweert te hebben verlaten kan er van worden uitgegaan dat hij/zij zich onmiddellijk bij aankomst in een veilig derde land tot de bevoegde autoriteiten zou wenden om bescherming aan te vragen. Wat betreft uw verklaring dat u zich op 27 april 2010 naar het CGVS wou begeven om asiel aan te vragen doch net voordien opgepakt werd door de politie dient aangestipt dat uit het 'administratief verslag van de controle van een vreemdeling' blijkt dat u pas om 22u20 op 27 april werd aangehouden terwijl u betrappt werd op zwartwerk. Hierdoor kan uw eerdere verklaring dat u die dag op weg was naar het CGVS en door de politie werd aangehouden dan ook niet overtuigen (zie kopie van informatie toegevoegd aan administratieve dossier). Tevens dient in dit kader nog te worden aangestipt dat u ook ten overstaan van een werknemer van het Centrum voor Illegalen te Vottem op 29 april 2010 te kennen gaf Pakistan te hebben verlaten omwille van problemen met uw huid en ogen, en geen enkele allusie maakte op de door u aangehaalde problemen met uw belagers (zie document in administratieve dosier dd. 29/04/2010). U hiernaar gepeild geeft toe deze problemen effectief niet te hebben vermeld omdat u een procedure op basis van artikel 9ter wenste op te starten en van gedacht zou zijn veranderd toen 'dit niet was gelukt' (CGVS p.6b). Aansluitend dient nog te worden aangestipt dat u verklaarde via onder andere Griekenland, Italië en Spanje naar België te zijn gekomen. U dan gepeild waarom u daar geen asiel hebt aangevraagd, stelde u dat uw huid niet tegen de warmte kan (CGVS p.3). Uw toch wel zeer nonchalante houding is niet in overeenstemming met de door u beweerde vrees. Van iemand die in zijn land van herkomst om zijn leven of integriteit vreest en het noodzakelijk acht dit land te moeten verlaten kan er worden verwacht dat hij, en zoals ook al werd aangestipt, onmiddellijk bij aankomst in een 'veilig derde land' zich tot de bevoegde autoriteiten richt en om bescherming vraagt. De vaststelling dat u dit tijdens uw reisweg telkenmale hebt nagelaten en u ook hier in België pas asiel hebt aangevraagd nadat u werd betrappt op zwartwerk en overgebracht werd naar een centrum voor illegalen ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit aspect van uw verklaringen.

Deze appreciatie wordt nog bevestigd door volgende vaststellingen. Zo beweerde u einde 2005 te zijn lastiggevalen door drie mannen van wie u **vermoedde** dat het Taliban waren, alhoewel **ze dit niet hadden gezegd** (CGVS p.3b). In september 2009 werd u weer lastiggevalen door drie mannen, één van hen herkende u van het incident in 2005. U gevraagd naar de identiteit van de daders stelt dat ze hetzelfde type mensen waren als de eerste keer, meer bepaald hadden ze baarden en droegen ze tulbanden (CGVS p.4). Wat betreft het derde incident zegt u weer dat uw belagers tot dezelfde groepering behoorden, twee ervan herkende u van het vorige incident (CGVS pp.4b). Dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaring afgeleid ten overstaan van het CGVS duidelijk blijkt dat u **niet met zekerheid** weet of uw belagers al dan niet Taliban zijn. U stelt immers expliciet dit slechts te kunnen vermoeden. U gevraagd waarop u zich baseert om een dergelijke conclusie te trekken, stelt u dat u afgaat op hun uiterlijk en hun accent en dat het waarschijnlijk Pakistanen of Afghanen waren (CGVS pp.6b, 8). Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat het hier louter uw eigen conclusie betreft. Het wekt dan ook de nodige verbazing dat uit de door u neergelegde 'FIR's' blijkt dat **ze u duidelijk gezegd hadden dat ze effectief Taliban waren** (zie Engelse vertalingen toegevoegd aan administratieve dossier). Gezien u beweert dat dit de personen zijn verantwoordelijk voor uw vertrek uit Pakistan kan er toch verwacht worden dat u hieromtrent coherente verklaringen aflegt, temeer algemeen geweten is dat een 'FIR' een weergave is van uw eigen verklaringen. In dit kader dient nog te worden aangestipt dat u ten overstaan van het CGVS duidelijk te verstaan gaf dat in september 2009 uw belagers zouden hebben geschoten, een gegeven dat dan weer niet terug te vinden valt in het desbetreffende 'FIR' (CGVS p.4). Daarenboven zijn deze door u neergelegde documenten slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Tot slot dient nog te worden aangestipt dat u **nogal vaag blijft met betrekking tot uw reisweg**. Zo kent u wel de landen waar u doorheen bent gereisd, maar bent u niet bij machte de plaatsen waar u hebt verbleven te specificeren. Zo weet u niet waar in Iran u een viertal dagen hebt verbleven, weet u niet waar u, eenmaal aangekomen in Turkije, een zevental dagen hebt doorgebracht, weet u niet waar u twaalf dagen in Griekenland hebt doorgebracht, noch waar u in Italië hebt verbleven. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u op deze plekken telkens meerdere dagen hebt doorgebracht, wekt uw totale onwetendheid hieromtrent de nodige verbazing (CGVS pp.2b-3). U toont niet aan wanneer u uw land hebt verlaten, noch wanneer u in België bent toegekomen en verschaft geen duidelijk beeld van de door u afgelegde reisweg.

Wat betreft uw verklaring dat u omwille van huidproblemen, u bent albino en hebt een zeer blanke huid, het klimaat in Pakistan niet verdraagt, dient opgemerkt dat dit door u ingeroepen asielmotief geen uitstaans heeft met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen, ter staving waarvan u een medisch attest neerlegt (een handgeschreven attest en een getypte versie), te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat uw identiteitskaart zich in het Centrum voor Illegalen te Vottem bevindt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel baseert verzoeker zich op een schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), een schending van artikel 1A2 van de Conventie van Genève en van artikel 1(2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, een schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1980 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan dat hij niet op de hoogte was van het bestaan van de mogelijkheid asiel aan te vragen, nu hij hiervan nooit eerder iets had gehoord en men hem bij aankomst voorstelde om een medische regularisatieaanvraag in te dienen. Het is pas nadat verzoeker enige tijd na zijn aankomst in België ook over zijn problemen met zijn belagers vertelde dat voor het eerst de mogelijkheid om asiel

aan te vragen ter sprake kwam. De laattijdigheid van de asielaanvraag is louter te wijten aan onwetendheid.

Verzoeker werpt op in de FIR's verklaard te hebben dat zijn belagers Taliban waren omdat men in Pakistan op dit ogenblik zeer gevoelig is wat betreft Taliban.

Inzake zijn reisroute stelt verzoeker dat hij diverse dagen heeft doorgebracht in zogenaamde 'safe houses' en dat hij werd aangemaand binnen te blijven. Hierdoor heeft hij geen idee waar hij precies verbleven heeft.

Indien verzoeker naar Pakistan zou moeten terugkeren, zou dit inhouden dat hij omwille van zijn albinisme blootgesteld wordt aan diverse problemen op medisch en sociaal vlak, welk een onmenselijke en vernederde behandeling kan inhouden.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Betreffende het tijdstip voor het indienen van een asielaanvraag door een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland indient. Het feit dat verzoeker, sinds zijn beweerde aankomst in België, minstens anderhalve maand wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte wat als dusdanig de ernst relateert van de door hem geschetste vervolging.

Verweerder acht het tevens terecht eveneens ongeloofwaardig dat men in België verzoeker enkel zou geïnformeerd hebben over de mogelijkheid van een procedure 9ter en hem, gelet op de thans aangevoerde vrees voor vervolging, niet de mogelijkheid van een asielaanvraag zou hebben voorgesteld. Verzoekers verwijzing naar het feit dat de medewerker van het opvangcentrum geen beslissingsbevoegdheid heeft, is evenmin dienstig ter toedekking van zijn handelwijze.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal te kennen gaf slechts te vermoeden dat zijn belagers Taliban waren (p.4, 6b) terwijl in de door hem neergelegde FIR's, hetgeen een weergave van de eigen verklaringen inhoudt, staat aangegeven dat zijn belagers effectief Taliban waren. Zelfs indien verzoeker dit zou hebben verklaard omdat hij wenste dat er een gedegen onderzoek zou gebeuren in Pakistan, dan nog biedt dit argument geen verklaring voor het feit dat verzoeker op het commissariaat-generaal verklaarde dat zijn belagers in september 2009 hebben geschoten (p.4) en dat dit belangrijk incident niet terug te vinden is in de desbetreffende FIR van 16 september 2009. De vastgestelde tegenstrijdige verklaringen blijven gehandhaafd.

Verzoeker toont zijn reisweg niet aan. Hij toont niet aan wanneer hij het land verlaten heeft noch wanneer hij in België aankwam. Het is niet aannemelijk dat verzoeker nauwelijks kan duiden waar hij heeft verbleven. Verzoeker weet welke landen hij heeft doorgereisd doch kan niet aangeven in welke steden hij enkele dagen doorbracht. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn relaas in.

Inzake de medische problemen van verzoeker - huidproblemen als albino waardoor verzoeker het klimaat in Pakistan niet verdraagt - dient te worden vastgesteld dat niet in concreto wordt aangetoond dat dit zou vallen onder de toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, daar geen elementen worden bijgebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat deze fysieke conditie tot daden van vervolging zou leiden in Pakistan.

2.2.2. De voormelde medische problematiek houdt evenmin verband met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure, in casu een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Niettegenstaande verzoeker in zijn verzoekschrift melding maakt van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in het raam van de subsidiaire beschermingsstatus, licht hij niet in concreto toe waaruit hij dergelijk risico afleidt, laat staan dat hij daaromtrent concrete elementen aanbrengt.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.3. Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS